

वा० रा०

॥ २७ ॥

गर्वितं दर्पं आयस्तं तत्पदं दृढयत्नं भावेनिष्ठा सहायत्वं बुद्धिसाचिव्यं ॥ ९ ॥ जनेन स्वपरिवारजनेन ॥ अलंजित्वा जयमात्रं कृत्वा निवर्तिष्ये ॥ ननु वधमित्यर्थः ॥ अहं
जित्वेति पाठस्त्वसांप्रदायिकः ॥ १० ॥ ११ ॥ मंत्रवित् स्वस्त्ययनमंत्रवेत्त्री ॥ देवांशत्वात्तद्वेदनं ॥ १२ ॥ १३ ॥ सर्वतो दृष्टिं चारयन् स्थितइति शेषः ॥ १४ ॥ सुसंवीतं बद्धकच्छं

न मे गर्वितमायस्तं सहिष्यति दुरात्मवान् ॥ रुतंतारे सहायत्वं दर्शितं सौहृदं मयि ॥ ९ ॥ शापितासि मम प्राणैर्निवर्तस्व जनेन च ॥ अलं
जित्वानिवर्तिष्येत महं भ्रातरं रणे ॥ १० ॥ तंतुतारापरिष्वज्य वालिनं प्रियवादिनी ॥ चकार रुदती मंदं दक्षिणासाप्रदक्षिणं ॥ ११ ॥ ततः
स्वस्त्ययनं कृत्वा मंत्रविद्विजयैषिणी ॥ अंतःपुरं सहस्रीभिः प्रविष्टा शोकमोहिता ॥ १२ ॥ प्रविष्टायां तु तारायां सहस्रीभिः स्वमालयं ॥
नगर्या निर्ययौ क्रुद्धो महासर्प इव श्वसन् ॥ १३ ॥ सनिश्वस्य महारोषो वाली परमवेगवान् ॥ सर्वतश्चारयन् दृष्टिं शत्रुदर्शनकांक्षया ॥
॥ १४ ॥ सददर्शतः श्रीमान् सुग्रीवं हेमपिंगलं ॥ सुसंवीतमवष्टब्धं दीप्यमानमिवानलं ॥ १५ ॥ तं सदृष्ट्वा महाबाहुः सुग्रीवं पर्यवस्थि
तं ॥ गाढं परिदधे वा सो वाली परमकोपनः ॥ १६ ॥ स वाली गाढसंवीतो मुष्टिमुद्यम्य वीर्यवान् ॥ सुग्रीवमेवाभिमुखो ययौ योद्धुं रुतक्ष
णः ॥ १७ ॥ श्लिष्टं मुष्टिं समुद्यम्य संरब्धतरमागतः ॥ सुग्रीवोपि समुद्दिश्य वालिनं हेममालिनं ॥ १८ ॥ तं वाली क्रोधताम्राक्षं सुग्रीवं
रणकोविदं ॥ आपतंतं महावेगमिदं वचनमब्रवीत् ॥ १९ ॥ एष मुष्टिर्महान् बद्धो गाढः सुनियतांगुलिः ॥ मया वेगविमुक्तस्ते प्राणानादा
ययास्यति ॥ २० ॥ एवमुक्तस्तु सुग्रीवः क्रुद्धो वालिनमब्रवीत् ॥ तव वैषहरन् प्राणान्मुष्टिः पततु मूर्धनि ॥ २१ ॥

माक्रम्य स्थितं ॥ १५ ॥ १६ ॥ गाढसंवीतः दृढबद्धकच्छः ॥ १७ ॥ सुग्रीवोपि वालिनं समुद्दिश्य श्लिष्टं दृढबद्धं मुष्टिमुद्यम्य किंचित्संमुखमागतः ॥ १८ ॥ वेगवि
मुक्तस्त्वदुपरीतिशेषः ॥ २० ॥ एवमुक्तो वालिना ॥ तव प्राणान्हरन्नेष मुष्टिर्मामकस्तव मूर्ध्नि पततु इत्यब्रवीत् ॥ २१ ॥

कि० का०

॥ २७ ॥